

Arrest

nr. 216 999 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 13 februari 2014 een asielaanvraag in, welke werd verworpen door een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2014. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat met arrest nr. 131 024 van 8 oktober 2014 definitief werd verworpen.

Op 9 mei 2014 levert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel af om het grondgebied te verlaten.

Op 25 augustus 2015 werd door verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend met de heer D. V., Belgisch onderdaan, met wie zij een dochter O. E. kreeg, geboren op 15 januari 2016. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 6 januari 2016 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Nieuwpoort, na negatief advies van het parket van Brugge, nadat was vastgesteld dat verzoekende partij een wettelijke samenwoning trachtte te registreren die niet gericht was op een duurzame verbintenis tussen partners maar op het bekomen van een verblijfsrecht.

Uit het verzoekschrift van verzoekende partij volgt dat zij niet langer een relatie heeft met de heer D. V., vader van haar dochter O. E.

Op 8 november 2017 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Diezelfde dag werd ten aanzien van verzoekende partij opnieuw een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, met motieven:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: O.

voornaam: V.

geboortedatum: 10/01/1993

geboorteplaats: B. C.

nationaliteit Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS: G. E. "15/05/1996 (Nigeria), G. E. °05/05/1996 (Nigeria)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq- aan haar kennis gegeven op 15/05/2014.

Betrokkene heeft op 13/02/2014 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 28/04/2014. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te

verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 09/05/2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 08/10/2014. Oom het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 25/08/2015 deed betrokkene te Nieuwpoort een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (V. D., °06/03/1982) met wie betrokkene op 15/01/2016 een dochter O. E. kreeg, erkend door de heer V.. Op 06/01/2016 weigerde de burgerlijke stand van Nieuwpoort melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket van Brugge (03/12/2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning geeft haar geen automatisch verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene gedurende die periode in contact blijven met de vader van haar kind, deze laatste kan haar eveneens bezoeken.

Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer V. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet uit dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria.

Zowel betrokkene als Dhr. V. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Schending met artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM in samenlezing met artikel 8 EVRM;
- Schending van artikel 22bis Grondwet;
- Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK;
- Schending van artikel 24 Handvest Grondrechten EU;
- iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur"

Het enig middel licht toe:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing spreekt niet over het gegeven dat verzoekster moeder is van haar Belgische dochter E., terwijl E. als Belg (overeenkomstig art. 8 WBN in België geboren uit een Belgische vader – hetgeen is vastgesteld middels DNA-onderzoek door gerechtsdeskundige – stuk 6a en 6b) evident niet kan van het grondgebied verwijderd worden, laat staan (al dan niet impliciet als zeer jong minderjarig kind van verzoekster) het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten (art. 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM – zie infra).

De bestreden beslissing gaat bovendien uit van een foutieve feitengesteldheid als zou de heer V. het kind E. erkend hebben (hetgeen cfr. de formulering van de motivatie van de bestreden beslissing impliciet kan doelen op een vermeende ‘schijnerkenning’) hetgeen evenwel hoegenaamd niet met de concrete feiten in casu overeenstemt, gezien de afstamming conform een gerechtelijke procedure in afstamming voor de rechtbank te Veurne onder toezicht van het O.M. is gebeurd, mits DNA-onderzoek door een gerechtsdeskundige waarin de ouderschapsbanden van verzoekster en de heer V. bevestigd werden door deze deskundige na DNA-onderzoek bij moeder, vader en kind (stuk 6a en 6b).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt nochtans dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit vereist een ernstig en correct individueel onderzoek.

Verzoekster is de primaire zorgfiguur over haar zeer jong Belgisch dochttertje E., geboren te Oostende op 15 januari 2016 en aldus nog maar één jaar oud. Dochter E. heeft hoofdverblijf bij haar moeder docht verblijft conform de wettelijke basisregeling om de andere week een week bij haar vader (week-week regeling – stuk 4).

Uit wat voorafgaat mag al minstens blijken dat verweerder geenszins blij geeft van een deugdelijke feitenvinding in het licht van verzoeksters gezinsleven zoals bedoeld in art. 8 EVRM waardoor de verbreking zich reeds opdringt (zie in die zin o.a. RvV nr. 194.671 van 7 november 2017, punt 3.3.2.10). Alle administratieve en politieke overheden zijn op de hoogte van het gegeven dat verzoekster te (...) samenwoont met haar dochter E., waarvan zij de primaire zorgfiguur is en waartoe zij ook een OCMW-uitkering geniet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rept met geen woord omtrent dit gezins- en familieleven van verzoekster in het licht van haar Belgisch kind, laat staan dat het belang van haar minderjarige dochter E. van amper één jaar oud (°15.01.2016) ernstig en correct in rekening werd gebracht bij dit bevel.

In een analoog dossier oordeelde de Raad voor Vreemdelingenzaken dan ook zeer duidelijk per arrest nr. 171.744 van 13 juli 2016:

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

3.4. Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand de betrokkene. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

3.6. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat enig onderzoek werd gevoerd naar of afweging gemaakt met betrekking tot het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

3.7. In casu had het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl het administratief dossier op dat ogenblik wel stukken bevat inzake verzoeksters huwelijk en haar zwangerschap.

3.8. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing van 5 november 2015 geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu de toenmalige gezondheidstoestand van de verzoekende partij die hoogzwanger was en de vaststelling dat de vader van het kind als vluchteling werd erkend, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In dit hierboven geciteerd arrest werd het “bevel om het grondgebied te verlaten” om deze reden dan ook terecht vernietigd.

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op.

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Artikel 24.2 van het Handvest stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Dochter E. is bovendien een Belgisch kind, zodat zij overeenkomstig artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM niet kan of mag worden verwijderd van het Belgisch grondgebied.

De Raad van State bevestigde reeds herhaaldelijk de doorwerking van deze bepaling tot de niet-Belgische moeder van een zeer jong Belgisch kind, waarbij er sprake is van een schending van artikel 3 van het Vierde Protocol wanneer de verwijdering van een vreemdeling "indirect, maar zeker een maatregel zou zijn ten aanzien van (...), een Belgisch onderdaan, die luidens de aangehaalde verdragsbepaling niet mag verwijderd worden." (RvS nr. 48.743 van 19 augustus 1994, Arr. RvSt 1994, 4-6). In dat dossier ging de verwijdering van het Belgisch grondgebied van een Libanese moeder vanzelfsprekend ook het vertrek van haar éénjarige zoon, van Belgische nationaliteit, met zich meebrengen (zie ook RvS nr. 42.602 van 19 april 1993, Arr. RvSt 1993, 51-53 en RvS 23 december 1992, RDE 1993, 583).

Zulks geldt evenzoveel identiek in casu, waarbij een uitvoering van de bestreden beslissing indirect maar zeker ook de noodgedwongen verwijdering van haar éénjarige Belgische dochter E. zou impliceren, zodat een schending van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM, in samenlezing met artikel 8 EVRM en het belang van het kind (art. 24.2 Handvest) in deze voorligt.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op."

2.2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen: *"Inzake de aangevoerde schending van artikel 3, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag ontbreekt elke weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, waardoor verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen."*

2.2.2. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij meldt niet op welke wijze deze aangehaalde artikelen geschonden zijn. Dus is dit onderdeel, zoals de verwerende partij stelt, onontvankelijk.

2.3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.3.3. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing niet te spreken over haar Belgische dochter, alhier geboren op 15 januari 2016, uit een Belgische vader die niet het voorwerp van een

verwijdering van het grondgebied kan uitmaken. Bovendien werd het kind niet erkend door haar vader, terwijl DNA-onderzoek zou aangetoond hebben dat D. V. wel degelijk de vader is.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing het jonge kind niet tot voorwerp heeft. Wat niet in de weg staat dat de verzoekende partij belet wordt haar kind met zich mee te nemen, temeer zij voorhoudt de primaire zorgfiguur te zijn over haar dochter en temeer het kind zo jong is.

Verder vloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht voort, en evenmin uit artikel 8 van het EVRM.

Beide artikelen verplichten de verwerende partij over te gaan tot een onderzoek naar het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, naast de gezondheidstoestand. De verzoekende partij houdt niet voor gezondheidsproblemen te hebben.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk een onderzoek naar het belang van het kind en naar het gezins- en familieleven heeft gevoerd. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 november 2017, voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij alleenstaande is en de vader van het kind niet meer samenwoont met de verzoekende partij en het kind. Overigens kreeg de samenwoning tussen de vader van het kind en de verzoekende partij al een negatief advies van het parket omdat het gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Ook voordien had zij een relatie met V.G.C. waarvan zij zelf erkende dat het gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Nieuwpoort heeft op 6 januari 2016 de verklaring van wettelijk samenwonen van V.D., de vader van het kind (zie stuk 6A van de verzoekende partij), met de verzoekende partij geweigerd. Verder blijkt uit onderzoek van de politie van 'Westkust' dat in april 2016 een onderzoek werd gevoerd naar de verblijfplaats en woonst van de verzoekende partij en haar kind, dit tevergeefs zodat een ambtelijke schrapting zich opdroeg. De vader van het kind kende de verblijfplaats van de verzoekende partij evenmin. Uit diens ondervraging dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij een paar keer langskwam met het kind en de 'vuile was' van het kind achterlaat en terugkomt om de gereinigde kledij op te halen. De verzoekende partij legt thans stuk 4A neer, maar dit is een louter minnelijk akkoord tussen de verzoekende partij en de vader van het kind waarvan niet geweten is of deze overeenkomst gedekt is door een mogelijke rechterlijke uitvoering en waar nergens uit blijkt welke afwijking kan voorzien worden bij tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij naar het herkomstland. De verzoekende partij wist of moest weten dat haar precair verblijf minstens een tijdelijke terugkeer tot gevolg zou hebben. Uit geen der stukken blijkt dat het kind niet tijdelijk met de verzoekende partij in het buitenland kan blijven of omgekeerd, dat het kind niet tijdelijk in België verblijft als de verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het herkomstland.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij eerst gebruik maakte van een vals paspoort zodat haar kind evenmin in eerste instantie kon erkend worden door de vader. Het kind droeg dezelfde valse familienaam als de moeder. Het gegeven dat de verzoekende partij thans haar echt paspoort voorlegt, doet hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing motiveert correct:

"Op 25/08/2015 deed betrokkene te Nieuwpoort een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (V. D., °06/03/1982) met wie betrokkene op 15/01/2016 een dochter O. E. kreeg, erkend door de heer V.. Op 06/01/2016 weigerde de burgerlijke stand van Nieuwpoort melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket van Brugge (03/12/2015) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoonst te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoonst geeft haar geen automatisch verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.(...)

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Via moderne communicatiemiddelen kan betrokkene gedurende die periode in contact blijven met de vader van haar kind, deze laatste kan haar eveneens bezoeken.

Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer V. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet uit dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria.

Zowel betrokkene als Dhr. V. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkene alsnog mag wettelijk samenwonen, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.”

Er wordt nog op gewezen dat de verzoekende partij het administratief verslag van 8 november 2017 ondertekende en niets haar belette als dan of later voor het nemen van de bestreden beslissing eventuele andere argumenten toe te voegen. Evenmin belet de bestreden beslissing dat de verzoekende partij het kind met zich meeneemt. Verder is het ondertussen vaststaand (zie ook stuk 7 van de verzoekende partij), vermits de verzoekende partij zelf stelt geen relatie te hebben met de vader van haar kind sedert april 2017 en een nieuwe vriend heeft (S.D).

Verder verwijst de verzoekende partij niet dienstig naar het arrest nr. 171 744 van de Raad. Dit arrest kent geen precedentswaarde in het Belgisch rechtssysteem.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de feitenvinding niet zorgvuldig is gebeurd en dat de verwerende partij niet met alle dienstige stukken heeft rekening gehouden. De zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden. Met het hoger belang van het kind werd rekening gehouden en de verzoekende partij toont niet aan waarom het hoger belang van het kind een verblijf in België op continue wijze vergt en zij niet vanuit het herkomstland een regularisatie van haar toestand kan bekomen, temeer zij steeds precair in België is verbleven en haar kind in precair verblijf is geboren, waar zij dan nog gebruik maakte van een valse naam voor haarzelf en het kind. De verzoekende partij moest weten dat deze geboorte in precair verblijf vermoedelijk kon uitdraaien op een desgevallend tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland.

Voor het overige weerlegt de verzoekende partij niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum op het moment van haar arrestatie, en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen. De verzoekende partij betwist de gedane toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en van artikel 74/14, §3, 4°, van een Vreemdelingenwet niet.

2.3.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Protocol nr. 4 bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen, gedaan te Straatsburg op 16 september 1963 en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij herhaalt haar grieven: de bestreden beslissing zou het artikel 8 van het EVRM schenden omdat geen rekening is gehouden met de scheiding die de bestreden beslissing teweegbrengt tussen haar en het kind en de bestreden beslissing gaat in tegen het belang van het kind.

Vooreerst wijst de Raad naar de bespreking van het voorgaande onderdeel.

Er wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing een scheiding teweeg brengt tussen het kind en de verzoekende partij nu zij geen element aanreikt dat erop wijst dat zij het kind niet tijdelijk met zich kan meenemen.

Er wordt in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij wist dat het kind ontstond en geboren werd in precare verblijf en dat de verzoekende partij gebruik maakte van een vals paspoort. De bestreden beslissing benadrukt dat zij niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met het kind, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing alleenstaand was geworden. Bovendien verplicht de bestreden beslissing niet dat het Belgisch kind het grondgebied moet verlaten. Evenmin gebiedt de bestreden beslissing het kind te verwijderen van het Belgisch grondgebied. De verzoekende partij toont niet aan dat de Belgische vader niet voor het kind kan zorgen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen, op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, § 101). Het is dan ook in overeenstemming met voorgaande rechtspraak dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het feit dat de verzoekende partij als ouder van het kind wist dat het kind is geboren in precair verblijf en dat zij desgevallend vrijwillig naar het herkomstland van de verzoekende partij kan reizen.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft deze beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten, verbonden aan een aanvraag voor een toelating tot verblijf. De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het komt de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris betreffende de aangevoerde omstandigheid aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat een aanvraag desgevallend in het herkomstland kan ingediend worden.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Artikel 24 van het Handvest, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. *Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*

3. *Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).”*

Zoals eerder besproken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat door de bestreden beslissing de bescherming en de zorg aan het kind ontzegd worden. Het kind kan rekenen op de zorg van de vader als het in België verblijft volgens de tussen de verzoekende partij en de vader van het kind gesloten overeenkomst dat zij als stuk toevoegt. Het kind kan rekenen op de zorg van de moeder als het kind de verzoekende partij vergezelt, desgevallend tijdelijk, naar het herkomstland. De vader en de moeder van het kind leven al geruime tijd gescheiden. De rechtspraak van de Raad van State, waarnaar de verzoekende partij verwijst, is niet dienstig. De verzoekende partij toont geen gelijkaardige situatie aan en rechtspraak kent in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat artikel 24 van het Handvest geschonden is.

2.3.5. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, dat luidt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

De verzoekende partij toont niet voldoende aan hoe dit artikel zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Zij toont niet aan hoe de bestreden beslissing de integriteit van het kind niet zou eerbiedigen.

Dit onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.3.6. Het enig middel moet worden afgewezen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN